

ԱՌԱԿ

ԽԱՐԵԱՆ ԵՒ ԽԱՐԵՐԱՅ.

Խարեալ և Խարերայ.

Աշխարհիս մէջ ամէն տեղ երկու տեսակ մարդիկ կան.
 Ոմանք խաբող անբզգամ, ոմանք խաբուող բացբերան.
 Աստուած չընէ որ լինիս դուն առաջնոց չար դասէն,
 Բայց երկրորդէն ալ փախիր, թէ ոչ՝ յիմար ես կըսեն:
 Քանի քանի սրբիկայք կըծախեն սուտ ապրանքներ,
 Սուտ լուր, սուտ լոյս՝ գիտութիւն, խաբէական ուսմունքներ . . .
 Տրգէտ խեղճերը թալեն կըթողուն ծաղր ու ծանակ . . .
 Ահա քեզ այն անխղճից եւ խղճաւեաց օրինակ:

* * *

Ստեճով մարդ մը կար՝ չափաւոր բաւրկի տէր,
 Մեծափոր եւ բարեմիտ, բայց կարծեօքն ուսումնասէր.
 Սա իրիկուն մը ուշ ատեն ծանրը ծանրը քաշելով
 Դէպ խառնը կըղառնար՝ սիրտը գոհ՝ ինքն ապահով:

Մարդուն մէկն աչքը տընկած՝ կեցեր լուսինը կըղիտէր,
 Յրերով փորն անօթի,
 Ինքն ալ մեծ վարպետորդի.

Մեր ծերունկն հետաքրքիր՝ կարծեց թէ նա բան մը գիտէր.

Ինքն ալ հոն բերանաբաց խոլոր մոլոր վեր նայեցաւ.

Սրիկային ալ այն պէտք էր. իսկոյն քովիկը մօտեցաւ,

„Պարոն, զիտնա ինչ կայ, բաւա, այս կիտին“.

— Ի՞նչ կայ, չգիտեմ — պատասխանեց ծերունին.

„Մեծ խաւարում. ահա մըթնի կը լուսին“.

— Ի՞նչ կասես, ուր է, չեմ տեսնում տակաւին:

„Մին լաւ նայիր. այնպէս պակսի լուսնին շող

„Որ ժամացոյցդ անգամ տեսնալ չես կարող“:

Մինչդեռ երկինք աչքը շրտկած

Կընայէր նա ապուշ ապուշ,

Մարդ՝ ժամացոյց՝ թրուան յանկարծ:

Ջրղջաց ծերուկը, բայց խիստ ուշ:

ՄԱՅԻՍ ԱՄՍՈՅ ԿՈՌԻՆԿԸ

Ե Ի

ԿԱՐԵՆԵԱՆ ՅԱԿՈԲ ՎԱՐԺԱՊԵՏԻՆ ՄԷԿ ՅՅԴՈՒԱԾԸ.

Թիֆլիզու „Կոունկ Հայոց աշխարհին“
 ըստած պատուական ամսագրոյն հինգերորդ
 տետրակին մէջ երկու յօդուած կարդացինք՝ ա-
 մենայն ազգասիրաց մտադրութեանը արժանի:

Առաջինն է Աղաբեկեան Պարոն Մարկոսին
 գրուածքը՝ այս վերնագրով. „Խօսք մեր Հայոց
 աշխարհին որդւոցս ազգային եւ բարոյական
 լուսաւորութեան վրայ“. յորում խոհական հե-
 ղինակը ճշմարիտ ազգասիրութեամբ վառուած
 կյանդիմանէ ու կհերքէ *պայտական* լուսաւորու-
 թիւնը. այսինքն կաթոլիկներուն մեր ազգին
 եւ եկեղեցւոյն տուած վնասները մէջ կըբերէ,
 եւ յաջորդ տետրակաց մէջ կխոստանայ հեր-
 քել *բողոքական* եւ *խնայասիրական* ըստած լու-
 սաւորութիւնները:

Երկրորդ յօդուածը Կարենեան Յակոբ վար-
 ժապետին ողջամիտ եւ գեղեցիկ մէկ գրուածքն

է՝ ընդդէմ այն անհիմն խօսքերուն որ կտա-
 րածեն ոմանք ասդիս անդին որ իբր թէ մեր
 ազգին մէջ կաթոլիկ եւ փրօթեսթան դար-
 ձողները սկսեր են այս միջոցիս կարգէ դուրս
 կերպով մը բազմանալ:

Այս գրուածքը այնքան ախորժելի եւ օգ-
 տակար երեւցաւ մեզի որ արժան համարեցաք
 ամբողջ հրատարակել օրագրոյս մէջ. եւ միայն
 լեզուն (որ Թիֆլիզու մաքուր աշխարհաբուն
 էր) հարկ համարեցաք սակաւիկ մը փոփոխել
 ու այս կողմերուն եւ Տաճկաստանի Հայոց
 ոճոյն նմանցընել, որպէսզի մեր ընթերցողացն
 աւելի դիւրիմաց՝ ուստի եւ աւելի օգտակար
 լինի. — յուսամք թէ պատուական հեղինակին
 մօրին ալ համաձայն է այս մեր մտածութիւնն
 ու դիտաւորութիւնը: